

Hans de Beer

LARS, URSULEȚUL POLAR

Lars și cățelușul husky

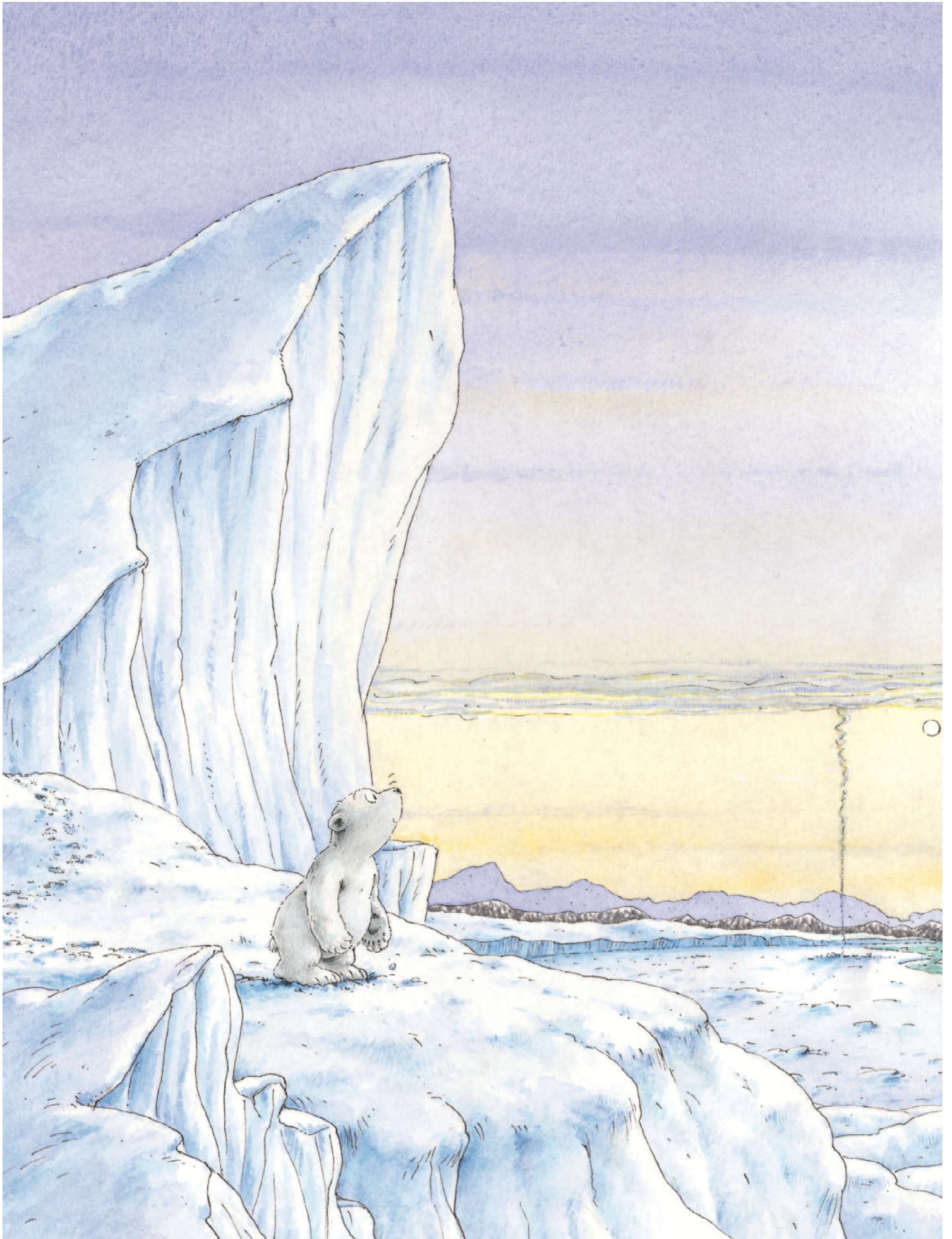
Ilustrații de Hans de Beer
Traducere de Ioana Apostolescu

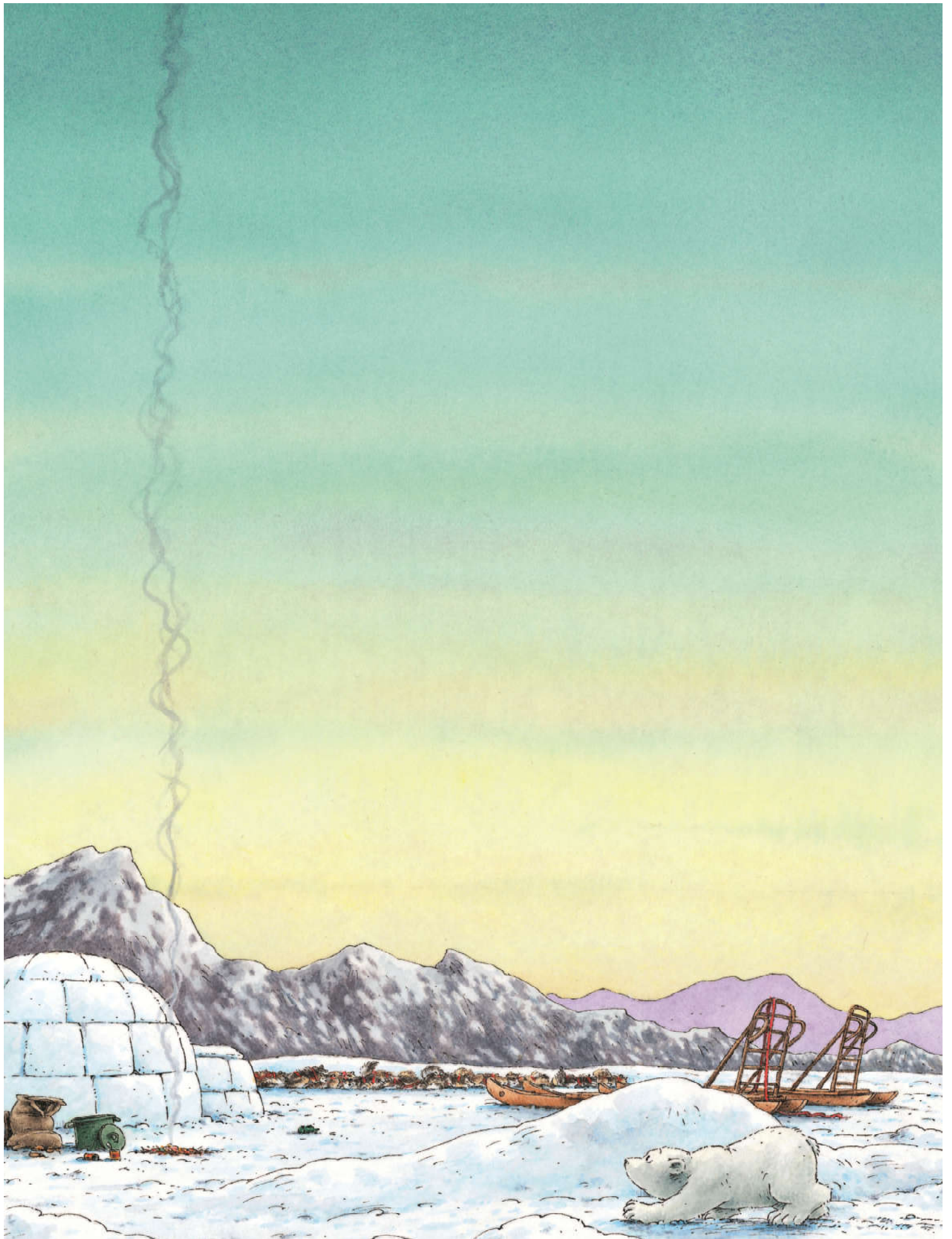

Lars, ursulețul polar, trăia la Polul Nord, unde nu există copaci sau flori, ci numai gheață și zăpadă. Însă pe Lars nu îl deranja. Îi plăcea să facă plimbări lungi peste întinderile de gheață, întrebându-se mereu ce va găsi după următorul munte de zăpadă.

Într-o zi, Lars a mers chiar mai departe decât de obicei și i s-a făcut foarte foame. A ridicat nasul și a adușmețat. Se simțea un miros delicios în aer, dar nu știa ce este.

Mirosul delicios venea dintr-un iglu. Asta însemna că sunt oameni acolo! Tatăl său îl avertizase pe Lars să stea departe de oameni. „Sunt periculoși!”, spunea el întotdeauna.

Dar mirosul din iglu era atât de îmbietor, încât Lars nu putu rezista. Se târî mai aproape, ținându-se la mare distanță de un echipaj de câini de sanie, care păreau să doarmă buștean. Deodată s-a auzit un mârâit. Câinii husky au sărit în picioare și s-au smucit din lese. Lesele s-au rupt și tot echipajul s-a repezit către Lars, lătrând furios.

Lars era norocos că avea un avans considerabil. Când câinii și-au dat seama că nu îl vor prinde niciodată din urmă, și-au pierdut interesul și s-au întors. În sfârșit, Lars se putea opri pentru a-și trage sufletul. S-a târât într-o peșteră din gheață și s-a culcat.

A fost trezit de un zgomot nedeșluit. Suna ca un scâncet, dar Lars nu vedea de unde vine. A mers până la o crăpătură adâncă în gheață și s-a uitat în jos. Acolo stătea un cățeluș husky. Deși ceilalți câini îl speriaseră, îi părea rău de micuțul acesta.

— Nu te teme, i-a spus Lars. Te voi ajuta eu!

Lars a coborât cu grijă în crăpătură. I-a arătat cățelului cum să sară de pe o bordură pe alta, iar când au ajuns sus, l-a tras afară în zăpadă. Cățelul husky a mârâit la el.

— Hei! Tocmai te-am ajutat! a spus Lars indignat.

Cățelul a lătrat.